

El racisme a la llum de l'antropologia

pel Dr. R. Trinchet

Quant un bon dia el compte Arthur de Gobineau va discorrer l'escriure aprop de les qüestions racials en el seu «Ensaig sobre la diferència de les races humanes», obra apareguda en el darrer terç del segle passat, no pensava segurament en les conseqüències que dotze lustres després, les seves doctrines tindrien.

Les dictrines de Gobineau explanades com una pura divagació històrico-filosòfica estaven fonamentades en una concepció exclusivament personal de l'evolució i predomini civilitzador del tronc ari o indo-ari, quins últims representants—al seu dir—havien quedat arredosats a les costes del Noroest d'Europa constituïnt el tipus nòrdic i quins caràcters eren: index cefàlic dolicocefal, gran talla, pell blanca i pèl ros (tipus blond o xantocroy del Museu Britànic) i que en la seva major puresa venien representats pels tipus germànic. No faltava més que els pangermanistes es fessin amb un argument d'aquesta naturalesa per a vertebrar tot un sistema de predomini polític capaç de satisfer una megalomania imperialista. I fou al vol del 1900, que tota una literatura basa en aquella concepció floria, envaint l'Europa, en la que foren escatits i sospesats els fonaments antropològics del predomini o decadència dels pobles i valorada la importància civilitzadora i creadora de llatins i anglo-saxons, o, millor dit, germànics, resultant d'això, que tot vestigi civilitzador es devia a aquests darrers, ja que l'hegemonia política i cultural dels greco-llatins i els seus hereus en les diverses etapes històriques en què predominaren, no era degut a altre fenomen que a l'empelt en el si de les respectives collectivitats, de personalitats o nuclis de raça germànica. Icom els filòlegs, segons sembla, troben fàcilment una genealogia, resultà que hom afirmà que, no hi havia nom de personalitat per poc genial que hagués estat que no pervingués d'origen nòrdic. Recordem entre altres defensors o im-